EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 23.12.2005
KOM(2005) 700 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE JA EUROOPAN PARLAMENTILLE

hainevien irrottamisesta aluksella annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1185/2003 täytäntöönpanosta

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto 3

1. Taustaa: asetuksen (EY) N:o 1185/2003 keskeiset säännökset 3

2. Määräajat ja kansallisten raportointivaatimusten noudattaminen 4

3. Tilannekatsaus jäsenvaltioiden mahdollisuuteen myöntää erityiskalastuslupia evien irrottamiseen aluksilla 5

4. Hainevien irrottamiseen aluksilla myönnettäviin erityislupiin liittyvät tiedot ja edellytykset 5

4.1. Erityiskalastuslupien määrä ja perustelut 5

4.2. Hainevien ja -ruhojen painon vastaavuus 6

4.3. Jäsenvaltioiden pätevinä pitämät asiakirjat evien ja ruhojen erillistä aluksesta purkamista varten – saaliiden purkaminen muussa kuin yhteisön satamassa 7

5. Erityisluvan saaneiden alusten valvonta- ja tarkastustoimet 8

6. Eväpyyntiä koskevien kieltojen kansainvälinen kehitys 8

7. Johtopäätökset 9

Liite Kansallisten kertomusten vastaanotto 10

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE JA EUROOPAN PARLAMENTILLE

hainevien irrottamisesta aluksella annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1185/2003 täytäntöönpanosta

Johdanto

Hainevien kova kansainvälinen kysyntä ja toisaalta hainlihan melko alhainen rahallinen arvo ja käytännön esteet sen säilyttämiseksi aluksilla ovat johtaneet menettelytapaan, jossa kaikilta kalastusaluksen pyytämiltä hailta poistetaan evät, jotka säilytetään aluksella, ja muu osa haista heitetään takaisin mereen.

Tämä haiden ”eväpyyntinä” tunnettu käytäntö huolestuttaa yhä enemmän niin kansainvälisellä kuin yhteisön tasollakin, koska haiden laajamittaisella tappamisella on tuhoisa ja kestämätön vaikutus haipopulaatioihin.

Komission ehdotuksen[1] perusteella neuvosto antoi asetuksen (EY) N:o 1185/2003[2] kieltääkseen ”eväpyynnin” kaikilla yhteisön vesialueilla ja kaikilta yhteisön aluksilta ympäri maailman, mutta antaen samalla mahdollisuuden lailliseen hainpyyntiin silloin, kun koko saalis otetaan hyötykäyttöön.

Komissio esittää tämän yleiskertomuksen asetuksen (EY) N:o 1185/2003 täytäntöönpanosta sen 6 artiklan mukaisesti.

1. TAUSTAA: ASETUKSEN (EY) N:O 1185/2003 KESKEISET SÄÄNNÖKSET

Tehokkain ja käyttökelpoisin keino eväpyyntikiellon täytäntöön panemiseksi ja haiden sivusaaliiden tekemiseksi vähemmän houkutteleviksi on kieltää evien irrottaminen aluksilla. Tästä seuraa loogisesti, että ruumiista irrotettujen hainevien säilyttäminen aluksella, jälleenlaivaus ja aluksesta purkaminen on myös kiellettyä. Nämä yleiset kiellot säädetään asetuksen 3 artiklassa.

Haiden mahdollisen sisälmysten tai pään irrottamisen lisäksi joillain aluksilla saattaa olla käytännön tarve irrottaa evät aluksella ja käsitellä evät ja ruumiit erikseen, vaikka ruumis säilytetäänkin (esimerkiksi pakastusaluksilla, jotka ovat merellä pitkiä aikoja). Kyseisissä olosuhteissa asetuksessa (4 artikla) myönnetään jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille oikeus poiketa yllä mainituista yleisistä kielloista myöntämällä erityiskalastuslupa, jolla evien irrottaminen aluksella on sallittua. Erityisluvan myöntäminen edellyttää kuitenkin sitä, että kyseinen käsittely on perusteltua ja että kaikki hain osat käytetään.

---

[1] KOM (2002) 449 lopullinen, 5.8.2002.

[2] Neuvoston asetus (EY) N:o 1185/2003, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2003, hainevien irrottamisesta aluksella. (EUVL L 167, 4.7.2003, s. 1.)

Saaliilta poistettujen evien paino ei myöskään saa ylittää viitepainoa, joka vastaa aluksella pidettävän hain muita jäljellä olevia osia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava, missä suhteessa evien paino ja muiden jäljellä olevien hain osien paino vastaavat toisiaan, ottaen huomioon kalastuksen luonteen, käsittelyn ja varastoinnin tyypin sekä saaliin lajikoostumuksen. Mahdollisten väärinkäytösten rajoittamiseksi evien teoreettinen paino ei kuitenkaan saa koskaan ylittää viittä prosenttia haisaaliin elopainosta.

Asetuksen täytäntöönpanon helpottamiseksi 5 artiklassa annetaan joukko säännöksiä, jotka koskevat jäljitettävyyttä ja vahvistettujen asiakirjojen toimittamista saaliista, sen aluksesta purkamisesta, jälleenlaivauksesta ja myynnistä, erityisesti jos haisaalista ei pureta laivasta kokonaisuudessaan. Jäsenvaltion tulee myös määritellä, millaisia asiakirjoja pidetään pätevinä tähän tarkoitukseen. Aluksesta purkamisen valvontaa muussa kuin yhteisön satamassa tehostetaan ennakkoilmoitusjärjestelmällä (vähintään 72 tuntia ennen purkamista).

Asetuksen 6 artiklassa velvoitetaan jäsenvaltiot lähettämään komissiolle vuosittain viimeistään 1. päivänä toukokuuta kattava vuosikertomus tämän asetuksen soveltamisesta edellisenä vuonna. Kertomuksesta tulee selvitä, miten on seurattu sitä, että alukset ovat asetuksen vaatimusten mukaisia, ja siinä on erityisesti yksilöitävä annettujen erikoislupien määrä, tekniset perusteet evien ja ruumiiden painojen välisen teoreettisen vastaavuuden asettamiselle sekä evien ja ruumiiden erillistä purkamista varten asianmukaisina pidettävät asiakirjat. Jäsenvaltioiden toimitettua toisen vuosikertomuksensa komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen asetuksen toimivuudesta ja alan kansainvälisestä kehityksestä.

2. MÄÄRÄAJAT JA KANSALLISTEN RAPORTOINTIVAATIMUSTEN NOUDATTAMINEN

Asetus (EY) N:o 1185/2003 tuli voimaan 2. syyskuuta 2003. Jäsenvaltioiden tuli toimittaa ensimmäinen, vuotta 2003 koskeva kertomus (joka kattaa vain vuoden 2003 jälkimmäisen puoliskon) viimeistään 1. toukokuuta 2004. Toinen vuosikertomus, joka kattoi koko vuoden 2004 (uusien jäsenvaltioiden kohdalla 1. toukokuuta alkaen), tuli toimittaa viimeistään 1. toukokuuta 2005.

Yleisesti ottaen jäsenvaltiot eivät noudattaneet raportoinnille asetettuja määräaikoja, ja komission yksiköt lähettivät muistutuskirjeitä useimmille jäsenvaltioille, joissa harjoitetaan kalastusta. Lisäksi vaikka asetuksen ala on hyvin tarkkaan rajattu ja sen täytäntöönpanoa koskevat tiedot voidaan toimittaa komissiolle melko suppeassa muodossa, monilta jäsenvaltioilta jouduttiin vielä pyytämään lisätietoja (liitteestä selviävät tarkemmat tiedot kansallisten kertomusten vastaanottoajankohdista ja asiaan liittyvästä jäsenvaltioiden kanssa käydystä kirjeenvaihdosta).

Koska asetuksen (EY) N:o 1185/2003 6 artiklassa edellytetään komission antavan kertomuksensa viimeistään 1. tammikuuta 2006, tämä kertomus on laadittu niiden tietojen perusteella, jotka jäsenvaltioilta oli saatu 30. syyskuuta 2005 mennessä.

Tuolloin vuotta 2004 koskevat kansalliset kertomukset olivat toimittamatta vielä viideltä jäsenvaltiolta (Irlanti, Italia, Malta, Alankomaat ja Slovenia). Lisätietoja joihinkin kohtiin odotettiin seitsemältä muulta jäsenvaltiolta.

3. TILANNEKATSAUS JÄSENVALTIOIDEN MAHDOLLISUUTEEN MYÖNTÄÄ ERITYISKALASTUSLUPIA EVIEN IRROTTAMISEEN ALUKSILLA

Vuoden 2003 käsitellyn ajanjakson aikana kaksi jäsenvaltiota (niistä kolmestatoista, joita asia koski), Saksa ja Espanja, myönsivät erityiskalastuslupia hainevien irrottamiseen aluksilla. Espanja ilmoitti myös, että kyseisen kalastuksen alan edustajille lähetettiin syyskuussa 2003 tiedote asetuksen (EY) N:o 1885/2003 vaatimuksista. Samoin heti asetuksen julkaisemisen jälkeen Portugalin viranomaiset tiedottivat asianomaisille tarpeesta anoa erityislupia. Portugali myös valmisteli ja otti käyttöön tarvittavat hallinnolliset toimenpiteet lupien myöntämiseksi, mutta käytännössä kansalliset viranomaiset eivät voineet myöntää yhtään lupaa ennen vuoden 2003 loppua. Portugali ilmoitti kertomuksessaan aikovansa myöntää erityislupia vuonna 2004.

Muut jäsenvaltiot eivät myöntäneet erityislupia hainevien irrottamiseen aluksilla[3]. Useimmat ilmoittivat myös, ettei kyseisille luville ollut tarvetta, joko vähäisen hainkalastuksen vuoksi tai koska kalastajat tuovat hait maihin kokonaisina. Yksikään näistä jäsenvaltioista ei viitannut millään tavoin siihen mahdollisuuteen, että erityislupia myönnettäisiin tulevaisuudessa.

Vuonna 2004 viittätoista jäsenvaltiota koskeva tilanne oli samankaltainen kuin vuonna 2003. Ainoa merkittävä muutos tilanteeseen oli, että tuolloin myös Yhdistynyt kuningaskunta myönsi erityiskalastuslupia.

Uusista jäsenvaltioista Malta ja Slovenia eivät olleet toimittaneet minkäänlaista kertomusta 30. syyskuuta 2005 mennessä. Puolan viranomaiset ilmoittivat, etteivät ne olleet myöntäneet erityislupia hainevien irrottamiseen aluksilla. Myös Kyproksen, Viron ja Latvian toimittamista tiedoista selvisi, etteivät nekään olleet myöntäneet kyseisiä lupia, mutta komission yksiköt odottivat yhä vahvistusta asiaan. Kyseiset jäsenvaltiot viittasivat joko saaliin olemattomuuteen tai siihen, että hait ovat yleensä sivusaaliita, jotka tuodaan maihin kokonaisina. Liettua mainitsi vuoden 2004 olevan liittymisen jälkeinen siirtymävuosi, jolloin ei myönnetty lainkaan erityislupia. Vuoden 2004 kertomuksessa Liettua kuitenkin ilmoitti jo, että ainoalle sen hainpyyntiin tarkoitetulle alukselle, joka yleensä purkaa lastinsa Vigossa, myönnettiin erityislupa vuonna 2005.

4. HAINEVIEN IRROTTAMISEEN ALUKSILLA MYÖNNETTÄVIIN ERITYISLUPIIN LIITTYVÄT TIEDOT JA EDELLYTYKSET

Tässä kappaleessa käsitellään tarkemmin tietoja, joita asetuksen (EY) N:o 1185/2003 mahdollistamaa erityislupien myöntämistä hyödyntäneet jäsenvaltiot ovat toimittaneet hainevien irrottamisesta joillain aluksillaan vuosina 2003–2004.

4.1. Erityiskalastuslupien määrä ja perustelut

Vuonna 2003 Saksan viranomaiset myönsivät erityisluvan kolmelle alukselle, joiden omistajat ilmoittivat, että kalan käsittely aluksella on tarpeellista ja että kaikki haiden osat tulevat käyttöön. Heidän ilmoittamiensa tietojen mukaan alukset toimivat pääasiassa

[3] Italian vuotta 2003 koskevien tietojen mukaan kyseisiä lupia ei tarvittu. Toistaiseksi komissio ei kuitenkaan ole saanut vastausta pyyntöönsä vahvistaa, ettei erityislupia ole myönnetty.

Irlannin vesillä ja purkivat lastinsa Espanjassa. Vuoden 2004 kertomuksessaan Saksa ilmoitti, että vuonna 2004 käytettiin samaa menettelyä erityiskalastuslupien myöntämiseksi samoille kolmelle alukselle. Vastatessaan myöhemmin lisätietoja koskeneeseen pyyntöön Saksa kuitenkin ilmoitti, että vuonna 2004 myönnettiin erityislupa myös kahdelle muulle alukselle, jolloin alusten kokonaismäärä nousi siis viiteen.

Espanja myönsi vuonna 2003 kaikkiaan 182 erityislupaa, kaikki pintasiima-aluksille. Luvista 90 myönnettiin kalastukseen Espanjan vesillä ja 86 kalastukseen kansainvälisillä vesillä. Kuusi lupaa myönnettiin aluksille, jotka ovat mukana koekalastuksessa (alueilla VIII a, b, c ja d). Vuonna 2004 erityislupia myönnettiin 198. Ne koskivat Espanjan vesien pintasiima-aluksia (99), kansainvälisten vesien pintasiima-aluksia (91), syvän veden siima-alusta (1) ja koekalastusta (7). Erityislupien tarvetta ei perusteltu millään tavoin.

Portugali ei myöntänyt yhtään lupaa vuoden 2003 loppuun mennessä, mutta vuonna 2004 se myönsi 11 erityislupaa pitkäsiimaa käyttäville aluksille (jotka pyytävät miekkakaloja ja pelagisia hailajeja). Luvat myönnettiin ainoastaan seuraavilla edellytyksillä: aluksen ilmoitus kyvystä käyttää kaikki hain osat, perustelut aluksella tapahtuvan käsittelyn tarpeellisuudesta (kauppa- tai säilytyssyyt) sekä siihen vaadittavan hygienialuvan olemassaolon valvonta.

Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset myönsivät 20 erityiskalastuslupaa hainevien irrottamiseen aluksilla vuonna 2004. Kansallisessa kertomuksessa ei kuitenkaan annettu asiasta minkäänlaista lisätietoa, ei etenkään lupien tarpeellisuuden perusteluista.

4.2. Hainevien ja -ruhojen painon vastaavuus

Niissä neljässä jäsenvaltiossa, jotka myönsivät erityislupia vuodelle 2003 ja/tai vuodelle 2004, sovellettiin viiden prosentin enimmäismäärää (evien paino suhteessa haiden elopainoon).

Espanja ja Portugali olivat kuitenkin sitä mieltä, ettei painosuhteen viiden prosentin enimmäismäärä vastaa täysin niiden kalastustoiminnan todellisuutta. Kertomuksessaan Espanjan viranomaiset viittasivat kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) työryhmän[4] esittämiin tuloksiin ja mainitsivat, että olisi hyvä asettaa eri tasoja kalastustoiminnan mukaan. Portugali toimitti joitain tietoja, jotka esitettiin myös ICCAT:n kokouksessa vuonna 2004. Tiedot koskivat pintasiima-alusten Atlantin keski- ja itäosissa (Azorien vesillä) pyytämien sinihaiden evien ja ruhojen painosuhdetta, ja niiden mukaan 6,6 prosentin painosuhde olisi sopivampi Portugalin tapauksessa.

Portugali toimitti tietoja myös käytännön valvontamenettelyssä vuonna 2003 käytetystä painosuhteesta (12 prosenttia ruhon painosta), mutta sitä lukuun ottamatta jäsenvaltiot eivät toimittaneet tietoja evien ja ruhojen painosuhteesta (erityisesti valvontaviranomaisten käyttämä muuntokerroin, jolla arvioidaan käytännössä, onko evien ja ruhon aluksella pidettyjen käsiteltyjen osien painosuhde teoreettisen viiden prosentin mukainen haiden elopainoon verrattuna).

---

[4] Kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) vuoden 2003 rustokalan kalastuksen työryhmä.

Yhdistynyt kuningaskunta oli sitä mieltä, että tietoja ei ollut tarpeeksi, jotta niiden pohjalta olisi syytä muuttaa asetuksen (EY) N:o 1185/2003 mukaista enimmäismäärää. Saksa vetosi hainkalastuksen merkittävyyteen maassa sekä kansallisten alusten toimintatapaan ja niistä aiheutuviin suhteellisuus- ja kustannussyihin, joiden vuoksi se ei ole suorittanut tieteellistä tutkimusta hainevien ja -ruhojen teoreettisen painosuhteen määrittämiseksi.

4.3. Jäsenvaltioiden pätevinä pitämät asiakirjat evien ja ruhojen erillistä aluksesta purkamista varten – saaliiden purkaminen muussa kuin yhteisön satamassa

Asiakirjoihin, joita espanjalaisilta (tai yhteisön) aluksilta vaaditaan Espanjassa tapahtuvan erillisen aluksesta purkamisen yhteydessä, kuuluvat kalastuspäiväkirjat, aluksesta purkamis-/jälleenlaivausilmoitus, myyntiasiakirjat ja erityislupa. Jos kyseessä on muu kuin yhteisön alus, Espanjan valvontaviranomaiset vaativat rahtiluettelon sekä kaikki kalastukseen ja myyntiin liittyvät asiakirjat. Vuoden 2004 kertomuksessaan Espanjan viranomaiset mainitsivat myös, että valmisteilla oli ministeriön asetus, jolla perustetaan erityinen saalisrekisteri alle kymmenmetrisille aluksille, jotka voisivat saada erityisen kalastusluvan (ja joita eivät koske yleiset kalastuspäiväkirjavaatimukset). Asetuksessa määriteltäisiin myös valvontaa koskevat yksityiskohdat. Vuosittaisista kertomuksista ei selvinnyt, missä mittakaavassa evien ja ruhon erillistä aluksesta purkamista eri satamissa harjoitetaan verrattuna koko saaliin purkamiseen aluksesta kerralla.

Portugalin viranomaisten mielestä vuonna 2003 lisäasiakirjojen toimittaminen ei ollut tarpeen, koska kyseiset alukset eivät suorittaneet erillistä aluksesta purkamista. He ilmoittivat, ettei myöskään vuonna 2004 ollut hainevien ja -ruhojen erillistä aluksesta purkamista tai jälleenlaivausta.

Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset eivät hyväksyneet evien ja ruhon muiden osien erillistä aluksesta purkamista (koska vuonna 2004 myönnettyjen erityislupien mukaisesti evät ja ruhot tulee purkaa aluksesta samanaikaisesti).

Saksa ei ilmoittanut selvästi, tapahtuuko hainevien ja -ruhojen erillistä aluksesta purkamista vai ei. Koska kuitenkin käytännöllisesti katsoen koko Saksan lipun alla purjehtivien alusten haisaalis purettiin aluksesta muissa jäsenvaltioissa, Saksan viranomaiset korostivat kertomuksissaan olevansa riippuvaisia muiden jäsenvaltioiden suorittamasta valvonnasta.

Erityisluvan haltijoiden yhteisön ulkopuolella suorittamien aluksesta purkamisten osalta Portugali ilmoitti, että pieni osa haisaaliista purettiin aluksesta Kapkaupungissa, mutta ei antanut asiasta tarkempia tietoja (etenkään asetuksen 1185/2003 mukaisen tällaisessa tilanteessa käytettävän ennakkoilmoitusjärjestelmän noudattamisesta tai toiminnasta). Saksan toimittamien lisätietojen mukaan saksalaiset alukset, joilla on erityislupa hainevien irrottamiseen aluksella, eivät pura haita aluksesta muissa kuin yhteisön satamissa. Lisätietoja tästä asiasta odotettiin 30. syyskuuta 2005 vielä Espanjalta ja Yhdistyneeltä kuningaskunnalta.

5. ERITYISLUVAN SAANEIDEN ALUSTEN VALVONTA- JA TARKASTUSTOIMET.

Alkuperäisissä kertomuksissaan useimmat jäsenvaltiot antoivat hyvin vähän tai ei lainkaan tietoja siitä, miten valvotaan sitä, noudattavatko alukset asetusta ja millaisia tarkastusten tulokset ovat olleet. Komission yksiköiden oli tämän vuoksi pyydettävä lisätietoja.

Tarkastuksia suoritettiin yleensä osana normaaleja tarkastuksia ja kalastusalan normaalien käytäntöjen mukaisesti (eli aluksesta purkamisen yhteydessä, aluksilla tai vaadittujen asiakirjojen perusteella, riippuen myös käytännön järjestelyistä).

Saksan viranomaiset ilmoittivat, että yhtä merellä suoritettua aluksen tarkastusta lukuun ottamatta alukset, joilla on erityiskalastuslupa evien poistamiseen, yleensä kalastivat vesillä, jotka eivät kuulu Saksan lainkäyttövaltaan (pääasiassa Irlannin vesillä, jonne saksalaiset tarkastajat eivät pääse) ja purkivat saaliit Espanjassa. Niiden valvontaa voitiin siten suorittaa ainoastaan asiakirjojen perusteella. Saksa korosti, että tällaisissa tapauksissa tarkastusten (kalastuksen aikana tai aluksesta purkamisen yhteydessä) tulisi tapahtua muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten toimesta.

Tarkastusten tuloksena jäsenvaltiot, jotka eivät olleet myöntäneet erityiskalastuslupia, eivät havainneet asetuksen (EY) N:o 1185/2003 rikkomista vuosien 2003 ja 2004 aikana. Selkeitä eväpyyntitapauksia ei ollut lainkaan (ei esimerkiksi löydetty laatikoita, joissa olisi ollut haineviä ilman vastaavia ruhoja). Vuonna 2004 ilmoitettiin muutamista erityiskalastusluvan saaneiden alusten suorittamista rikkomisista. Rikkomiset johtuivat kirjaamisvaatimusten tai aluksella säilytettävien evien ja ruhojen enimmäispainosuhteen noudattamatta jättämisestä.

Saksa ilmoitti aloittaneensa hallinnollisen rikkomismenettelyn irrotettujen hainevien painon kirjaamatta jättämisestä. Portugali mainitsi, että joitain vaikeuksia havaittiin hainevien erillisen kirjaamisen suhteen etenkin pakastusaluksilla, joiden omistajille annettiinkin huomautuksia tilanteen korjaamiseksi. Saaliin purkamisen yhteydessä suoritettujen kalastusalusten asiakirjojen tarkastuksissa ei havaittu mitään laitonta. Espanja ilmoitti, että vuonna 2004 suoritettiin 119 tarkastusta pitkäsiima-aluksille ja pakastusaluksille, joilla oli haisaalista. Tarkastuksissa havaittiin kolme rikkomista (kaikkiaan 33 rikkomistapauksesta), joissa ei ollut noudatettu asetuksen (EY) N:o 1185/2003 mukaista viiden prosentin enimmäispainosuhdetta.

6. EVÄPYYNTIÄ KOSKEVIEN KIELTOJEN KANSAINVÄLINEN KEHITYS

Asetuksessa (EY) N:o 1185/2003 säädettyä eväpyyntiä koskevaa kieltoa sovelletaan kaikenlaiseen yhteisön vesillä tapahtuvaan kalastukseen ja kaikkiin yhteisön aluksiin, jotka kalastavat muilla kuin yhteisön vesillä. Koska yhteisön politiikkana on sitoutua suojelutoimintaan kaikilla vesillä, joilla sen alukset kalastavat, se osallistuu aktiivisesti myös eväpyyntikieltojen edistämiseen kansainvälisillä foorumeilla alueellisissa kalastusjärjestöissä.

Niinpä viimeisen kahden vuoden aikana eväpyyntikiellosta sovittiin yhteisön ehdotuksesta useissa alueellisissa kalastusjärjestöissä (muiden osapuolten tukemana). Syyskuun 30. päivään 2005 mennessä tällaisia alueellisia kalastusjärjestöjä olivat:

- Kansainvälinen Atlantin tonnikalojen suojelukomissio (ICCAT)[5]

- Amerikan trooppisten tonnikalojen suojelukomissio (IATTC)[6]

- Intian valtameren tonnikalatoimikunta (IOTC)[7] sekä

- Luoteis-Atlantin kalastusjärjestö (NAFO)[8].

7. JOHTOPÄÄTÖKSET

Vaikka jäsenvaltioiden komissiolle asetuksen toiminnasta toimittamat tiedot eivät ole täydellisiä, vahvistavat ne käsitystä, että asetuksella vaikutetaan saavutettavan sille asetetut yleistavoitteet.

Eväpyyntiä, eli siis käytäntöä, jossa ainoastaan hainevät säilytetään ja ruho heitetään mereen, ei juurikaan harrastettu yhteisön kalastustoiminnassa ennen asetuksen voimaantuloa (jotkin jäsenvaltiot olivat jo kieltäneet kyseisen menettelyn) ja asetuksella pyrittiin lähinnä estämään kyseisen menettelyn mahdollista kehitystä.

Kuten ennakoitiin, tämän asetuksen käytännön seuraukset eurooppalaisille laivastoille ovat melko vähäisiä ja luonteeltaan lähinnä hallinnollisia (erityislupien myöntäminen toimivaltaisten viranomaisten toimesta ja joiltain kalastajilta vaaditut lisäasiakirjat jäljitettävyyden parantamiseksi). Seuraukset koskevat lähinnä joidenkin jäsenvaltioiden pitkäsiima-aluksia ja vaikuttavat vain vähän varsinaiseen kalastustoimintaan.

Muutamat jäsenvaltiot ovat sitä mieltä, että nykyinen evien ja haisaaliin elopainon painosuhteen viiden prosentin yläraja ei vastaa todellisuutta tietyissä tapauksissa, joista on myös tieteellistä todistusaineistoa. Ne eivät kuitenkaan toimittaneet tietoja, joista olisi voinut päätellä alalla olevan merkittäviä vaikeuksia noudattaa voimassa olevaa lainsäädäntöä, mistä kertovat myös tarkastusten tulokset. Ei myöskään vaikuta siltä, että asetuksessa – oikein täytäntöön pantuna ja valvottuna – olisi porsaanreikiä, jotka mahdollistaisivat ”laillisen” eväpyynnin viiden prosentin rajoituksen sisällä. Säännösten suhteellisuuden ja täytäntöönpanokelpoisuuden valossa ei vaikuta siltä, että asetusta tarvitsisi tässä vaiheessa muuttaa. Joidenkin jäsenvaltioiden täytäntöönpanotoimissa on toki parantamisen varaa, etenkin erityiskalastuslupien myöntämisperusteiden ja raportoinnin suhteen.

Komissio jatkaa asetuksen noudattamisen valvontaa jäsenvaltioiden vuosittaisten kertomusten ja muiden olennaisten tietojen pohjalta.

---

5 Suositus 04/10 ICCAT:n hallinnoiman kalastustoiminnan yhteydessä saaliiksi saatavien haiden suojelusta (nähtävissä Internet-osoitteessa http://www.iccat.es)

6 Päätöslauselma C-50-03 itäisellä Tyynellämerellä harjoitettavan kalastustoiminnan yhteydessä saaliiksi saatavien haiden suojelusta (nähtävissä Internet-osoitteessa http://www.iattc.org)

7 Päätöslauselma 05-05 IOTC:n hallinnoiman kalastustoiminnan yhteydessä saaliiksi saatavien haiden suojelusta (nähtävissä Internet-osoitteessa http://www.iotc.org)

8 NAFOn vuoden 2005 vuosittaisessa tapaamisessa (19—23.9.2005) sovitut suojelu- ja täytäntöönpanotoimenpiteet – katso http://www.nafo.int

Liite
Kansallisten kertomusten vastaanotto

Vuoden 2003 kertomukset

Määräaikaan 1. toukokuuta 2004 mennessä komissio ei ollut vastaanottanut ainoatakaan kansallista kertomusta asetuksen soveltamisesta vuonna 2003. Ensimmäinen muistutuskirje lähetettiin 19. toukokuuta 2005 kaikille 13 jäsenvaltiolle, joita asia koskee (eli siis vanhat jäsenvaltiot Itävaltaa ja Luxemburgia lukuun ottamatta). Toinen muistutuskirje lähetettiin 6. lokakuuta 2004 viidelle jäsenvaltiolle (Ranska, Espanja, Alankomaat, Ruotsi, Suomi). Viimeinen vuotta 2003 koskeva kertomus toimitettiin komissiolle 15. maaliskuuta 2005 (Ruotsi toimitti komissiolle samanaikaisesti sekä vuotta 2003 että vuotta 2004 koskevat tiedot). Joitain kansallisia kertomuksia voitiin pitää riittävinä, vaikka ne eivät olleet kovin tarkkoja (erityisesti mikäli erityiskalastuslupia ei ollut edes myönnetty), mutta toiset eivät sisältäneet edes asetuksen (EY) N:o 1185/2003 mukaisia vähimmäistietoja.

Vuoden 2004 kertomukset

Toukokuun 1. päivään 2005 mennessä komissio ei ollut Ruotsia lukuun ottamatta vastaanottanut vuotta 2004 koskevia kertomuksia. Toukokuun 19. päivä 2005 lähetettiin 19 jäsenvaltiolle[9] kirjeet, joissa niitä muistutettiin niiden velvollisuudesta toimittaa perusteellinen kertomus ja/tai joiltain pyydettiin tarpeen mukaan myös vuotta 2003 koskevia lisätietoja. Toinen muistutus lähetettiin elokuun 2005 alussa kuudelle jäsenvaltiolle (Suomi, Irlanti, Italia, Malta, Alankomaat ja Slovenia), jotka eivät siihen mennessä olleet toimittaneet komissiolle mitään vuotta 2004 koskevia tietoja. Oli myös tarpeen pyytää 12 jäsenvaltiolta lisätietoja niiden jo toimittamien, vuotta 2004 koskevien tietojen täydentämiseksi.

Tilannekatsaus 30. syyskuuta 2005

Irlanti, Italia, Malta, Alankomaat ja Slovenia eivät olleet toimittaneet vuotta 2004 koskevia kertomuksia.

Vastauksia lisätietopyyntöihin odotettiin Kyprokselta, Virolta, Kreikalta, Espanjalta, Latvialta, Portugalilta ja Yhdistyneeltä kuningaskunnalta.

Taulukosta selviää kunkin jäsenvaltion tarkka tilanne.

[9] Kaikki jäsenvaltiot lukuun ottamatta niitä, joilla ei ole rantaviivaa (eli Itävalta, Luxemburg, Slovakia, Tšekki, Unkari), sekä Ruotsia ja Espanjaa, jotka olivat jo toimittaneet kertomukset.

Jäsenvaltio	Vuoden 2003 kertomus vastaanotettu*	Vuoden 2004 kertomus vastaanotettu*	Huomautukset (30.9.2005 mennessä)
BE	7.6.2004	9.6.2005 (29.8.2005: lisätiedot)	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
CY	/	28.6.2005	Lisätietoja pyydettiin 16.8.2005.
DK	3.9.2004	4.7.2005	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
DE	22.7.2004	13.6.2005 (29.9.2005: lisätiedot)	Yleistiedot, muutamassa kohdassa kaivataan selvennystä.
EE	/	8.6.2005	Lisätietoja pyydettiin 16.8.2005.
EL	14.6.2004	22.7.2005	Lisätietoja pyydettiin 8.9.2005
ES	16.11.2004	18.5.2005	Lisätietoja pyydettiin 16.8.2005.
FI	4.11.2004	20.9.2005	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
FR	2.2.2005	1.7.2005	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
IE	6.8.2004		Toinen muistutus lähetettiin 4.8.2005.
IT	28.7.2004		Toinen muistutus lähetettiin 4.8.2005.
LT	/	16.6.2005 (2.9.2005: lisätiedot)	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
LV	/	6.6.2005	Lisätietoja pyydettiin 16.8.2005.
MT	/		Toinen muistutus lähetettiin 4.8.2005.
NL	22.10.2004		Toinen muistutus lähetettiin 4.8.2005.
PL	/	6.6.2005 (29.8.2005: lisätiedot)	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
PT	19.7.2004	18.7.2005	Lisätietoja pyydettiin 8.9.2005.
SE	15.3.2005	15.3.2005 (21.7.2005: lisätiedot)	Tiedoista selviävät keskeisimmät asiat.
SI	/		Toinen muistutus lähetettiin 4.8.2005.
UK	30.7.2004	26.5.2005	Lisätietoja pyydettiin 16.08.2005.

* Päivämäärä saattaa olla hieman eri kuin kertomusten vastaanottopäivämäärä riippuen siitä, miten kertomukset on toimitettu ja miten komission yksiköt ovat ne vastaanottaneet.

Muistutetaan, että asetus (EY) N:o 1185/2003 ei koske seuraavia jäsenvaltioita: Itävalta, Tšekki, Unkari, Luxemburg ja Slovakia.